

և չենք յիշեր թէ որն է բանաւոր փա-
փագանաց յարմար առարկան : Հոգե-
բու մէջ կը ձգենք մենք զմեզ , զեղիւ-
թեամբ կը շուայտանանք , ու տարտա-
մուծեան լաբիւրինթոսներու մէջ կը
թափառինք , ինչուան որ ծերութեան
խաւարը սկսի պատել մեր վրայ և ան-
հանգստութիւնն ու սրտի անձկութիւ-
նը ամէն կողմանէ խափանեն մեր ճամ-
բան : Ինչ ատեն ետեւ կը դառնանք և
սարսափով ու տիրութեամբ և ստրջա-
նօք կը նայինք մեր անցեալ կենացը վը-
րայ , ու կը փափագինք , թէպէտ և շատ
անգամ՝ ի զուր , որ չըլլայ թէ թողունք
առաքինութեան ճամբան : Լըրանի ա-
նոնց , որդեակ , որ եթէ քու օրինակէդ
չյուսահատիլ սորվին , ու յիշեն թէ որ
չափ ալ երեկոյացած ըլլայ օրը ու ի-
րենք ալ ուժէ ինկած , մէկ ճիգն մը
կը մնայ ընել , վասն զի պէտք չէ յու-
սահատիլ ամենևին ուղղութեան ճամ-
բան գալու . անկեղծ ջանքը անօգնա-
կան չմնար . մոլորեալ մը կրնայ վերջա-
պէս ճամբու դալ՝ յետ ամենայն սխալ-
մանց . և ով որ ոյժ ու զօրութիւն կը
խնդրէ՝ ի վերուստ , վտանգներն ու դը-
ժուարութիւնները առջևէն ճամբայ
կը բանան : Վնա հիմա , որդեակ , գնա
հանգչէ , յանձնէ զքեզ Լիւնակալին
խնամոցը , ու երբոր նորէն առաւօտը
զքեզ աշխատանքի կը հրաւիրէ , սկսէ
դարձեալ քու ճամբորդութիւնդ ու քու
կեանքդ , :

ՃՈՆՍԸՆ ԱՆԳՂԻԱՅԻ

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ ԱՌԱՄԻ

Մարդուն սիրտը չքաշեր լաւաբարոյ տղայ մը
լացընէ տալու . բայց զանիկայ խնտացընէ՝ շատ
անգամ աւելի մեծ յանցանք է :

Նայէ որ տղոց ծիծաղը ոչ զսպես ոչ աւելցը-
նես . անիկայ ինքիւն կը դադրի :

Հատ քիչ անգամ տղոց լացը զգման նշան է :

Տղաք զուարթ են , բայց ոչ ծաղրածու : Թէ որ
այդ բնութիւնն ստանան , դաստիարակաց յան-
ցանքն է :

ԴՈՄԱՋԵՈՅ

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆՔ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

ԱՌ ԱՍՏՈՒԱԾ

Սեծ ես Լստուածդ եթերաց .
Հանուրք պատմեն ըզքո կար ,
Թէ եւ ի լոյս քողազգած
Նածկիս ի մտացըս տրկար .

Որպէս ըզծով անյատակ՝
Ճըմարտութեան դու անդունդ
Օ անբաւն առնես պարափակ
Յաւերժական ի յանհունդ :

Ի սլաց դարուց սրբաթեւ
Լրկեր դու զակրն թափանց .
Հազարք ամաց են առ քեւ
Որպէս զերէկն որ էանց :

Վիշեր էր լիկ ու անյարդար .
Լստեղք ունայն , տիւ ունայն .
Լըձակեցեր մի բարբառ ,
Եւ յոչընչէ ամենայն :

Լսացեր դու , եւ կացին
Հոյք աշխարհաց յանդիման ,
Պարզեցան յոտըս քոյին
Երկնից կամարք ման ի ման :

Յարեաւ արեւ լուսակէզ
Յառագաստէն տիրանուէր ,
Որպէս հըսկայ յասպարէզ
Խաղայր յերկինս եւ հըրճուէր :

Վառ ասացեր , եւ անծիր
Լմիութեցաւ ծով յեզերս ,
Ս ազեալ յալեաց եւ երկիր
Ողջունելով զտիեզերս :

Վաղտնի ճաճանչ քոյդ լուսոյ
Ճառագայթեաց յերկիրս աստ ,
Սարդ ուրեք չէր , ու ի հողոյ
Թափեաց ըզնա քոյին դաստ :